

Arrest

nr. 315 070 van 18 oktober 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. LAUWENS
Temselaan 100A
1853 GRIMBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 mei 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAUWENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 mei 2024 werd verzoeker door de Politiezone AMOW gearresteerd in het kader van een gerechtelijk onderzoek inzake teelt van verdovende middelen.

Op dezelfde dag gaat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) over tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politiezone Amow op 22.05.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: (...)

voornaam: (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *2° De vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

Betrokkene verblijft reeds sedert onbepaalde datum in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten. Zijn paspoort bevat geen recente inreisstempel op het Schengengrondgebied.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone Amow op 22.05.2024, werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van vereniging van misdadigers.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij in België is om te werken in de bouw. Dit element opent echter niet het recht om te blijven. Het voornemen of de wil om te werken zonder dat er daadwerkelijk een tewerkstellingsvergunning is afgegeven, staat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland voor het verkrijgen van de benodigde vergunningen niet in de weg. Betrokkene beschikt niet over de vereiste tewerkstellingsvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Daarnaast kan betrokkene zijn wens realiseren om deel te nemen aan de arbeidsmarkt van zijn land van herkomst om te re-integreren.

Betrokkene verklaart dat zijn broer in België is. Dit element geeft hem echter niet het recht om te blijven en stelt hem niet vrij van het legaal binnenkomen en verblijven op het grondgebied. Bovendien het feit dat de broer van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 7 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone Amow op 22.05.2024, werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van Vereniging van misdadigers.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 7 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

We stellen vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Albanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Albanië."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"1) SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

De bestreden beslissing beval het verlaten van het Belgische grondgebied op grond van de volgende motivering:

"Artikel 7, alinea 1:

2° De vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft reeds sedert onbepaalde datum in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten. Zijn paspoort bevat geen recente inreisstempel op het Schengengrondgebied.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone Amow op 22.05.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van vereniging van misdadigers.

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij in België is om te werken in de bouw. Dit element opent echter niet het recht om te blijven. Het voornemen of de wil om te werken zonder dat er daadwerkelijk een tewerkstellingsvergunning is afgegeven, staat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland voor het verkrijgen van de benodigde vergunningen niet in de weg. Betrokkene beschikt niet over de vereiste tewerkstellingsvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Daarnaast kan betrokkene zijn wens realiseren om deel te nemen aan de arbeidsmarkt van zijn land van herkomst om te re-integreren.

Betrokkene verklaart dat zijn broer in België is. Dit element geeft hem echter niet het recht om te blijven en stelt hem niet vrij van het legaal binnenkomen en verblijven op het grondgebied. Bovendien het feit dat de broer van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Dergelijke zeer summiere motivering strookt niet met de werkelijkheid en kan bijgevolg geenszins naar recht een bevel tot verlaten van het grondgebied verantwoorden.

Naast het aanduiden van de meest toepasselijke wettelijke bepaling van art. 3 Vw., dienen op grond van de Wet Motivering Bestuurshandelingen van 29 juli 1991 eveneens de feitelijke gegevens te worden vermeld op grond waarvan de overheid meent dat één of meer weigeringsgronden kunnen worden ingeroepen.

Vooreerst valt er meteen een onjuistheid op in de motivering, immers men stelt letterlijk:

"Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone Amow op 22.05.2024, werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van vereniging van misdadigers", hoewel betrokkene aangehouden en verhoord werd omwille van feiten van teelt van verdovende middelen...

Daarnaast valt er onmiddellijk een manifest bedenkelijke motivering op, immers men stelt letterlijk: “Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone Amow op 22.05.2024, werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van vereniging van misdadigers. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden[...]”, waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker al schuldig wordt geacht nog vooraleer het gerechtelijk onderzoek wordt afgesloten. Meer nog, nadien durft men zelfs letterlijk te stellen: “[...] aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden”, wat een vorm van bewezenverklaring en dus schuld impliceert nog vooraleer enig gerechtelijk onderzoek werd afgesloten...

Echter, eerst en vooral werd verzoeker niet aangetroffen in de kamer/verdieping waarin zich de cannabisplantage bevond, doch slechts hoger op een andere verdieping én stelt verzoeker uitdrukkelijk niet op de hoogte te zijn geweest van de aanwezigheid van deze plantage in de kelder. Het verder onderzoek zal dit uitwijzen. Evenmin kende betrokkene – buiten uiteraard zijn vader en broer – andere bewoners van het gebouw, zodat er ook nog geen sprake kan zijn van enige vereniging van misdadigers.

Uit deze motivering kan alleszins niet zonder meer worden afgeleid waarom verzoeker door zijn gedrag dus momenteel geacht zou worden de openbare orde te schaden.

Daarnaast bevat dezelfde motivering ook een tegenstrijdigheid, namelijk enerzijds stelt men dat verzoeker “geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden” (waarbij de notie ‘kunnen’ nog slechts wijst op de mogelijkheid ertoe en toch enige onzekerheid impliceert), om anderzijds nadien vlakaf te stellen “aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden” (wat bijgevolg als vaststaand feit wordt geponeerd). De motivering is bijgevolg tevens tegenstrijdig.

Zelfs indien het niet om een tegenstrijdige motivering zou gaan – quod non – dient te worden vastgesteld dat de motivering sowieso veel te summier is en onvoldoende duidelijkheid biedt.

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet naar recht verantwoord.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in casu de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenrecht luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° (...), of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;”

Uit het bovenstaande en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde voor het bevel om het grondgebied te verlaten twee verschillende rechtsgronden heeft gebruikt, die beiden afzonderlijk, indien rechtmatig, het bevel om het grondgebied te verlaten kunnen onderbouwen. Zo steunt de gemachtigde enerzijds op artikel 7, lid 1, 2°, zijnde dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Anderzijds steunt hij op artikel 7, lid 1, 3°, nl. dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

In principe dient verzoeker dan ook de onrechtmatigheid van beide motieven aan te tonen, opdat zijn betoog tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan leiden.

Hetzelfde kan gesteld worden aangaande de beslissing om geen termijn toe te staan voor vrijwillig vertrek. In deze steunt de gemachtigde eveneens op twee motieven, die elk afzonderlijk beschouwd, indien rechtmatig, die beslissing van afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek kunnen onderbouwen. Enerzijds artikel 74/14, § 3, 1° dat voorziet dat kan afgezien worden van een vrijwillige vertrektermijn indien er een risico op onderduiken bestaat. Ook kan afgezien worden van de vrijwillige vertrektermijn indien de derdelander een bedreiging is voor de openbare orde.

Opnieuw dient verzoeker dan ook de onrechtmatigheid van beide motieven aan te tonen opdat zijn betoog aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de beslissing om geen vrijwillige vertrektermijn toe te kennen niet kan blijven staan.

De Raad moet echter vaststellen dat verzoeker niet betwist dat hij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur die hem wordt toegestaan. De gemachtigde motiveert dat hij sedert onbepaalde datum in het Rijk verblijft en zijn paspoort geen recente inreisstempel bevat. Tegelijk blijkt uit het gehoorverslag van verzoeker, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat hij zelf verklaart al 7 maanden in België te verblijven. Dit motief blijft dan ook staan.

Hetzelfde kan gesteld worden aangaande het eerste motief van de gemachtigde waarom geen vrijwillige vertrektermijn werd toegekend. De gemachtigde heeft dit eerste motief gesteund op het risico op onderduiken en verzoeker heeft dienaangaande geen betoog ontwikkeld. Bijgevolg onderbouwt dit motief op zich de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

De Raad moet vaststellen dat het gehele betoog van verzoeker ingaat op de motieven inzake openbare orde, zijnde de motieven onder artikel 7, lid 1, 3 en onder artikel 74/14, § 3, 3°. Zelfs indien deze motieven onrechtmatig zouden zijn, dan nog zijn de andere dragende motieven die de beslissing kunnen onderbouwen, niet aangevochten. De Raad dient dan ook niet in te gaan op dat betoog aangezien het niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan aanleiding geven (RvS 26 maart 2024, nr. 259.255).

Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker aanvoert dat er een onjuistheid werd opgenomen in de motivering doordat de bestreden beslissing verwijst naar een aanhouding *“omwille van feiten van vereniging van misdadigers”*, terwijl hij werd aangehouden en verhoord omwille van feiten van teelt van verdovende middelen. De Raad merkt op dat op de gevangenisfiche – die terug te vinden is in het administratief dossier – duidelijk valt te zien op welke gronden de voorlopige hechtenis is gestoeld:

- inbreuk op de wetgeving inzake drugs;
- verdovende middelen-deelneming aan vereniging [...].

De kritiek van verzoeker in deze dat hij enkel werd aangehouden in het kader van feiten van teelt van verdovende middelen, kan dan ook niet worden gevolgd.

Waar verzoeker stelt dat de motivering uit de bestreden beslissing *“[...] een vorm van bewezenverklaring en dus schuld impliceert nog vooraleer enig gerechtelijk onderzoek werd afgesloten”* en dat uit deze motivering *“kan worden afgeleid dat verzoeker al schuldig wordt geacht nog vooraleer het gerechtelijk onderzoek wordt afgesloten”*, stelt de Raad eveneens ten overvloede vast dat niet blijkt dat verzoeker zou zijn veroordeeld voor de voormelde feiten, maar dat dit niet verhindert dat de gemachtigde op grond hiervan op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt. Het vermoeden van onschuld belet immers niet dat de gemachtigde een eigen standpunt inneemt over feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (naar analogie RvS 28 juni 2004, nr. 133.173).

Waar verzoeker stelt dat uit de motivering niet zonder meer kan worden afgeleid waarom hij door zijn gedrag momenteel geacht zou worden de openbare orde te schaden, kan verwezen worden naar de bestreden beslissing: *“Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone Awow op 22.05.2024, werd betrokkene aangehouden omwille van feiten van vereniging van misdadigers. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. Op basis hiervan kan inzicht worden verkregen in de feitelijke gegevens die aan de basis liggen van het motief dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te schaden.

Op basis van het voorgaande kan de Raad verzoeker niet volgen dat de motivering van de gemachtigde veel te summier en onvoldoende duidelijk is, noch dat deze steunt op onjuistheden.

Het eerste middel kan hoe dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

“2) SCHENDING VAN ARTIKEL 6 EVRM

Door letterlijk te stellen: “volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone Amow op 22.05.2024, werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van vereniging van misdadigers. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden[...]” en verderop in de motivering zelfs: “[...] aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden”, wordt het vermoeden van onschuld dat aan verzoeker op grond van art. 6 EVRM wordt gewaarborgd manifest geschonden.

Niet alleen is dit onjuist (zie supra: verzoeker bevond op een andere verdieping in de woning waar zich ook – elders – een plantage zou hebben bevonden (namelijk in de kelder, waartoe verzoeker overigens geen sleutel had) en waarvan hij stelde niet op de hoogte te zijn geweest), bovendien stelt verzoeker vast dat nergens de voorwaardelijke wijs werd gehanteerd. Nochtans is hij nog niet schuldig verklaard aan deze feiten.

Verzoeker dient zijn rechten te kunnen laten gelden m.b.t. dit zopas opgestarte strafdossier. Enige schuldigverklaring is nog steeds niet aangetoond en de onschuld van verzoeker dient te allen tijde te worden vermoed.

Een vroegtijdige uitdrijving zou er echter voor zorgen dat verzoeker niet eens aanwezig kan zijn op zijn proces m.b.t. deze beweerde teelt van verdovende middelen in het kader van een vereniging. (hetgeen op zich dan ook een schending is van diens recht op toegang tot de rechter). In dit geval zou dit zelfs betekenen dat verzoeker de gevolgen dreigt te ondergaan van een beslissing tot verwijdering grondgebied dewelke louter gesteund is op een strafzaak waarin nog geen definitief oordeel werd geveld.

De schending van artikel 6 EVRM is afdoende bewezen. Het middel is ernstig en gegrond.”

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het vaste rechtspraak is dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van vreemdelingen niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askorov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002, nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 1 juni 2017, nr. 238.390).

Een schending van artikel 6 van het EVRM kan niet worden aangenomen daar de thans bestreden beslissing niet kadert in het burgerlijk recht of strafrecht.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Het verzoekschrift kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES